

Κατὰ γῆς εὐρομεν τὰς κατωτέρω σημειώσεις δημοσιογράφου επισκεφθέντος τὴν Ἐκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων, προσωρισμένας πιθανῶς δι' ἐφημερίδα τινὰ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ὁ Ἀσμοδαῖος μὴ ἀγαπῶν νὰ ἐκτελῇ ἔργα δημοίου, εἰμὴ μόνον κατὰ Βουλγαριστῶν, εὐχαριστεῖ τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τοῦ ἐπαχθοῦς τούτου καθήκοντος.

ΟΛΥΜΠΙΑ

«Καθῆκόν μου ἐνόμισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ Ὀλύμπια, διὰ νὰ κάμω κατὰ τὸ παραδεδεγμένον δημοσιογραφικὸν ἔθιμον τὴν περὶ αὐτῶν ἐκθεσίν μου εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου. Πρὶν ἢ δὲ προχωρήσω ἀφηγούμενος τί εἶδον, τί ἐσκέφθην καὶ τί ἔκρινα περὶ τῆς ἐφετεινῆς Ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως, δικαιολογοῦμαι, νομίζω, νὰ ζητήσω ἐκ προκαταβολῆς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀναγνώστων μου, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις καταπίνει, ἀντὶ ἄλλου, ποτήριον πλήρες ῥητινελαίου, καὶ σπογγίζων ἔπειτα τὰ χεῖλη του διηγείται εἰς τὸν φίλον του πόσον ἦτο... εὐχάριστος τὸ ποτόν. Ἐννοεῖται ὅμως—ἄς ἐξηγηθῶ—ὅτι οὐδόλω; ἐννοῶ νὰ παρομοιάσω τὴν ἐκθεσιν μὲ ῥητινελαίον, νομίζω δὲ τοῦναντίον πολὺ διαφορετικὸν τὸ διαφορετικὸν ἐκεῖνο ἱατρικὸν—ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας του ἐννοεῖται—διότι μὲ λύπην μου βλέπω, ὅτι αἱ βιομηχανικαὶ ἡμῶν καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις δὲν κατώρθωσαν ἔτι νὰ φέρωσιν εἰς φῶς τὰ βιομηχανικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα κυφορεῖ πιθανῶς τὸ ἔμψραξιν πάσχον ἔθνος. Οἱ παραγωγοὶ ἐννοοῦσι νὰ ἐκθέτωσιν ὑπὸ τινὰς ἀπλοῦς μὲν ἀλλὰ λίαν περιέργους ὄρους, ὡς ἐξῆς:

1) Θέλουσι νὰ πληρωθῶσιν ἵνα ἐργασθῶσι καὶ ἡ ταλαίπωρος ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων πληρῶναι, διὰ νὰ μὴ κάμῃ κακὴν φιγοῦρα. 2) Θέλουσι νὰ βραβευθῶσιν—ὅλοι—ἐδῶ δὲ τὰ χάνει ἡ δυστυχῆς ἐπιτροπὴ, διότι οἱ ἀγωνοδίκαι ἀδύνατον εἶναι νὰ βραβεύωσιν ὅλους τοὺς ἐκθέτας διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι τὰ νομισματόσημα εἶναι ὀλιγώτερα τῶν ἐκθεμάτων. Ἐπομένως οἱ ἐκθέται θυμῶνουσι μὴ βραβευόμενοι, θυμώνοντες δὲ δὲν στέλλουσι πλέον τίποτε εἰς τὴν ἐκθεσιν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐφετεινὴ ἐκθεσις εἶναι πτωχοτέρα κατὰ ποσὸν τῆς τοῦ 1870, καὶ κατὰ ποιόν... ἐπάνω κάτω ἡ ἴδια.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀποστολὴ μου δὲν εἶναι νὰ σπουδαιολογήσω, διότι οὐδεμίαν ἔχω ἄρεξιν νὰ φέρω πλῆξιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, δὲν θέλω σταματήσει τὸ βῆμά μου ἐντὸς τοῦ Κεραμίνου Παλατίου τῆς ἑλληνικῆς ἐκθέ-

σεως, εἰμὴ μόνον εἰς ὅσα νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ διασκεδάσω ἐγὼ, διασκεδάζων καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου.

«Ἄρχομαι δὲ σήμερον ἀπὸ τῆς καλλιτεχνίας, καὶ ἀναγκάζομαι εὐθύς ἐν ἀρχῇ νὰ καταπνίξω ἓνα μου στεναγμόν, μὴ βλέπων μεταξὺ τῶν ἐκθεμάτων τὰς γελοιογραφίας τοῦ Ἀσμοδαίου, ἃς ἐνόμισεν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἀπλότῃτι ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ στείλῃ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα. Ἡ ἐπιτροπὴ τὰς ἀπέκλεισε, διότι ἦσαν γελοιογραφίαι... ἢ μᾶλλον εἶπειν διότι ὡν ομᾶζον το γελοιογραφίαι ὡς πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ δολογήσῃ ὁ Ἀσμοδαῖος ὅτι ἔσφαλεν ἂν τὰς ἔστειλεν ὡς σοβαρὰς εἰκόνας, σοβαρὰν ἐχούσας τὴν ἀξίωσιν, θὰ ἐξετίθεντο βεβαίως καὶ αὐταί, ὅπως ἐξετέθησαν ὡς τοιαῦται αἱ ὑδρογραφίαι τῆς οἰκογενεῖας Σαριπόλου, ἢ ἀλθωνίς τῆς κυρίας Γενναδίου, αἱ ἀγιογραφίαι τοῦ Παζινοπούλου καὶ τοῦ Ἀσπιώτου. Ἄλλ' ὁ ἀτυχῆς Ἀσμοδαῖος ὑπῆρξεν εἰλικρινέστερος καὶ τὴν ἔπαθεν. Εἶθε ὅμως νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ μέλλον, μὴ ἐλπίζων νὰ διορθωθῇ πρὸ αὐτοῦ ἡ ἐπιτροπὴ.

«Ἄν ἦμην ἄνθρωπος σοβαρὸς, δυνάμενος σοβαρῶς νὰ ἐπαινέσω, ἤθελα πλέξει ὠραῖον ἐκ δάφνης στέφανον καὶ θέσει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Κοπερνίκου, σπουδαίου καὶ πρωτοτύπου ἀληθῶς καλλιτεχνήματος τοῦ νεαροῦ γλύπτου Βρούτου. Δυστυχῶς ὅμως ἐρέγομαι ἐξάπαντος νὰ δαγκάσω καὶ νὰ γελάσω, καὶ σταματῶ ἐπομένως κατὰ προτίμησιν ἐνώπιον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχου, ἥτις ὄχι μόνον Ἀφροδίτη δὲν εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ καὶ γυνή. Ὁ γλύπτης της, ὠνηρεῦθη ἴσως, ἀλλ' οὐδέποτε βεβαίως εἶδε γυναῖκα μὴ ἐνδεδυμένην, ἢ ἀντέγραψε πιθανῶς τὸ ξύλινον ἀνδρείκελον τοῦ σπουδαστηρίου του. Συνιστῶμεν αὐτῷ νὰ ἀρνηθῇ τὰς γυναίκας.

«Ὁ κύριος Βισσάρης ἐκθέτει δύο παιδιὰ, καθήμενα τὸ μὲν ἐπὶ δεξιῶν τὸ δὲ ἐπὶ κύνου. Τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα μᾶς συνεκίνησαν ἀληθῶς μέχρι δακρύων. Πάσχουσι ἀμφοτέρω ὑδροκέφαλον καὶ ὑδρόπικα, ἐκτίθενται δὲ πιθανῶς εἰς παθολογικὰς σπουδὰς. Συνιστῶμεν τὴν μελέτην αὐτῶν εἰς τοὺς ἱατρούς.

«Ἡ ἀλθωνίς τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχου εἶναι ἀληθῶς ἀξία παρατηρήσεως καὶ μίμησις τῆς παλαιᾶς Αἰγυπτιακῆς τέχνης. Ἐκ τῆς θέσεως τῶν ποδῶν της φαίνεται ἀλθωνίς ἐξηυγενισμένη, λαβοῦσα μάλιστα μαθήματα χοροῦ ἀπὸ τὸν μακαρίτην Πολλάτον. Τὸ σιγούριόν της εἶναι μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς γεγλυμένον.

«Ὁ ἄραψ τοῦ αὐτοῦ γλύπτου κάθηται εὐτυχῶς ἀλλέως, ἂν τῷ ἤρχετο ἄρεξις νὰ ἐγερθῇ, ἤθελε βεβαίως κρημνίσει ἡ κεφαλὴ του τὴν ἐροφὴν τοῦ Κεραμίνου Παλατίου.

«Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὴν συνέχειαν».

*
**

